

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Pontij Martyris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

Hæc itaque in hospitij sui vestibulo gallinas nu-
 tunc consueverat: sed eas ex vicino rure vulpes ve-
 nus auferebat. Quadam verò die, dum in eodem
 vestibulo puer Bonifacius staret, vulpes ex more
 vitæ, gallinam abstulit. Ipse autem concitus ec-
 clesiam intrauit, & sese in orationem prosternens,
 precibus vocibus dixit: Placet tibi Dñe, vt de nu-
 trimentis matris meæ manducare nõ possim? Ecce
 non gallinas quas nutrit vulpes comedit. Qui ab
 oratione surgens, ecclesiã est egressus. Mox autem
 vulpes redijt, gallinam, quam ore tenebat, dimisit,
 præcibus vulpem inter-
 cit.
 & sic exauditus est in rebus vilibus puer fan-
 tu & simplex, vt in paruis disceret, quantum de
 præsumere in magnis petitionibus deberet.

STORIA INSIGNIS PONTII MAR-
TIUS. ex ea qua apud Surium est? Passus est anno
Christi 246. Fabiani Papæ S. Philippi Imp. s.

Status Pontius patrem habuit vrbis Romanæ ^{14. Maii.}
 Senatorum, Marcum nomine, matrẽ Iuliam. ^{S. Pontij pa-}
 rentes.
 Ea prægnans cum templa, falsorum deorum
 oblatura, vnã cum marito suo obiret, ad
 templum Iouis peruenit. Illud ipsa ingrediente,
 stabat sacerdos velato capite infula ornatus
 ras. Is à dæmone arreptus, velamen cum infula
 cepit, eiulansque mirum in modum templum
 horribus impleuit, itã dicēs: Hæc mulier filium
 concepit, qui grande hoc fanum funditus euer-
 tit deos illius cõminuet. Quas voces cum iden-
 ti repeteret, Marcus & Iulia in vicinas ades au-
 gment: correptoque saxo Iulia ven rem & late-
 ra undebat: Vtinam, inquiens, nõ concepissem
 qui hoc magnum delubrum & eius numina
 euer-

euertet. Satius profectò fuerit me cum illo pariter interire.

Nascitur
Pötius præ-
ter opinio-
nem formo-
sus.

Pöst vbi aduenit pariendi tempus, infantem fo-
mosum enixa est, nulla macula asperum, crissi-
mantibus alijs abortu edituram matrem, propter
vim, crebris ictibus, corpori eius illata. Et illa qui-
dem volebat etiam natum puerum perdere, sed pa-
ter obsistebat, dicens: Si vult Iupiter vici scru-
stem suum, atque ita conseruatus est parvulus, cui
Pontio nomen indiderunt. Nolebant autem vtiq;
in templa idolorum eum introducere. Postquam co-
nit, doctissimis præceptoribus adhibitus, discer-
rum artium & philosophiæ studijs imbutus est.
naci memoriæ omnia comendans. Cum autem
mo diluculo aliquandò ad præceptorem suum ve-
geret, audiuit Christianos, quibus Pontianus Ro-
manus Pötifex præerat, psallentes & dicentes: Deus
autem noster in celo omnia quæcunque voluit fieri
Simulacra gentium argentum & aurum, &c. Illi
audiens diuinitus cõpunctus, suspirans fleens, im-
latisque ad cælum manibus: Deus, inquit, cuius ho-
des isti concelebrant, fac me, quæso, ad tuam ciuitatem
peruenire: moxq; fores pulsare cœpit. Qui ibi
à Pontifice, Spiritu sancto pueri aduentum et
lante, benignè humaniterq; admissus est. Igitur
igitur puer cum adolescentulo Valerio conu-
pulo suo, de fide instructus est: & sedulo de rebus
posthabitis magistris suis, Pontifici de rebus
nis differenti, aures præbuit.

Pontianus
Pötifex Ro-
manus.

Pontius in-
struitur in
fide Christi
à Romano
Pöntifice.

Interea accidit vt reuertetem illum parenti-
eus interrogaret, quidnam è suis præceptoribus
dicisset, cui respondit puer: nunquam se tam
institutum, quam hoc biduo. Tandem eo prop-
sus est, vt parenti suo vanitatem idolorum den-
straret.

habet: eumq; ad Pontianum Pontificem introdu-
 xit, qui breui eum ad Christu adduxit & lustrali-
 aquis expiauit. Eo autem postea vita munere
 ante perfuncto, filius Pontius, quaquam inuitus
 reluctans in patris locum cum honore substitu-
 it. Porro in regia tanta moru suauitate & mo-
 destia versabatur, vt mire omnibus charus esset.
 Post tempus foelici obitu Pontianus decessit e vi-
 uo Anterus successit; qui vno tantum mense
 Pontius Dei praefuit. Ei subrogatus Fabianus bea-
 tus Pontium haud secus atque filium suum dilexit,
 verò iam perfectus, omnes facultates suas, per
 S. Fabiani, in pauperes erogauit.

Erant autem etiam familiariter notus & amicus
 Philippis Imperatoribus patri & filio. In
 anno Urbis conditae millesimo, vt deos sibi pro-
 redderent & grati animi significationem o-
 cederent, quod eos in annum Romanæ urbis mil-
 lesum perduxissent, sacrificia offerre voluerunt.
 Anterus autem, cum eum ad societate, vt amicu in-
 ueniret, multis modis subterfugere nitabatur. Sed
 nullus subterfugiedi locus aut occasio daretur,
 sed ad imperatores couersus dixit: o pijsissimi
 imperatores, cum augustu vobis a Deo imperiu in
 honore collatu sit, cur no eum potius honoratis a
 collato estis beneficio aucti. Respondit Philippus:
 verò ea causa magno deo Ioui sacrificare cu-
 ram ab illo hec mihi collata sit potestas. At Põti-
 us respondens: Ne erres, inquit Imperator. Est Deus
 propitiens in caelo, qui omnia condidit verbo suo, &
 gratias sui gratia animauit. Quid plura? Imperato-
 ribus & alijs eius sermonib' permoti, credideru,
 S. Fabiano Papa sacris aquis lustrati sunt. Por-
 to Fabian' & Põtius magni fani idola omnia cofre-

Pater eius
 couertitus.

Sic sentit O
 nuphrius, li-
 cet aliter Pla-
 tina habeat
 de Antero.

Vide Baron.
 Annal. rom.
 2. anno Chri-
 sti 246. de du-
 ob' Impera-
 toribus Phi-
 lippis ad fi-
 dem per Põ-
 tium couer-
 sis.

Conuertite
 duos impe-
 ratores.

Q9 4 gerunt,

gerunt, & ipso templo funditus subuerso, omni-
tem populi multitudinem ad fidem traxerunt.

Postea autem Valeriano & Gallieno imperantibus, & dira in Christianos persecutione seuerius, beatus Pontius ab Italia egressus, ad Comagenam urbem se contulit. At Claudius praeses pro tribuna sedens iussit eum coram se adduci, dixitque ei: Non es ille Pontius, qui Romanam urbem nescio qua excitata seditione turbasti, atque etiam principum animos abalienasti? Respondit S. Pontius: Ego vero neque turbavi quenquam, neque inuerti: sed à malorum demonum cultu & errore Deum verum conuerti. Cumque non posset ad cruciandum induci, Praeses omnium tormentorum instrumentis productis, primo eum in eculorum ta seueritate distendi iussit: vt per omnia membra poenae diffunderentur. Videbimus, inquit, non Deus eius sit etiam ex manibus meis erepturus. Respondit beatus Pontius ait: Tametsi tu putas imbecillum esse Deum meum, mihi tamē planē persuasum habeo, poenas tuas in eius nomine mihi nullum possis dolorem irrogaturas. Cum ergo in eculorum deretur, & ministri cochleam impositis ventris promouerent, cum magno fragore ruptus est: & deus, adeoque in puluerem redactus, vt multi opinantur appareret: qui que praesentes aderant, repente fulgore exanimis reddebantur.

Tunc vero Pontius hilari ad Praesidem vultu nunc tandem, inquit, incredule discite, Deum meum & impios in die iudicij aeternis ignibus cruciatum destinare. Iussit autem Praeses apparari amphitheatrum & beatum Pontium in arena deponi. Vnde ex consilio Anabij assessoris eius, duo venarum

Pontius si-
fitur Prae-
di.

Seuerè tor-
quetur.

Diuinitus è
tormentis e-
ripitur.

iureis vrfos in eum incitarunt: sed illi è caueis e-
 gressi, ipsos venatores miserè discerpsērunt, ità vt
 humana forma poenitùs destituti viderētur. Porrò
 Pontio blandientes nullam prorsùs molestiam
 vrfi blandi-
 untur S. Pon-
 tio.
 Id conspicatus populus sublatis in ca-
 lam clamoribus dicebat: Vnus est Deus Christia-
 num, quem Pontius colit. Ijs vocibus efferatus
 Præses, præcepit Christi martyrem, iniectis in eius
 manus & pedes catenis, in media arena statui, ma-
 gnamque lignorum struem & omne genus fomitis
 importari & incendi. Sed ecce flamma lambens
 materiam omnem atque fomitem, nihil eius relin-
 quens nõ combustum & absumptum: at sancti mar-
 tyris ne fimbriam quidem vestimenti lædit. Pude-
 ritus ea re Præses, hortatur martyrem vt Apollini
 sacrificet. Ille verò respondit: Ego corpus meum
 sacris Deo meo, qui me ab idolis vestris hæcte-
 us incontaminatum conseruat. Vobis autem &
 nunciis vestris breui aderia cælestis vindicta,
 qui iniuste seruos Christi persequimini.
 Cernens Præses eius constantiam, iussit eum in
 Decollatur
 S. Pontius.
 sua, quod euulo imminebat, decollari, corpusque
 deorsum projeci. Non multò post completus
 est sermo martyris propheticus. Valerianus enim
 Imperator à Sapore Persarũ rege captus, ludibrio
 habitus cunctis diebus vitæ suæ: ità vt quoties
 Cælestis vin-
 dicta in ty-
 rannos.
 Sapor equum cõscendere vellet, in eius
 aruã dorsum & ceruicem posito pede, pro sca-
 bello eo vteretur: Gallienus verò apud Mediola-
 num à militibus suis comprehensus & gladijs con-
 fectus est. Porrò Claudius Præses & Anabius affe-
 rit eius, eadē hora, qua capite plexus est S. Pontius,
 arrepti à demonibus præfocati sunt. Claudius lin-
 guam suã morfibz particulatim discerpsit; Anabij
 oculi

618° VITA S. BONIF. ARCHIEP. MOGUNT.
oculi è suis sedibus præ nimio dolore extruſi, pel-
libus tenuiſſimis per ora pendebant: denique mo-
mento temporis ambo animas expirarunt.

VITA S. BONIFACII ARCHIEP.

ſcopi Moguntini, Germanorum Apoſtoli & marty-
ris, poſt Villibaldum primum Eiſtetenſem Epſco-
pum. ex ea qua eſt apud Surium fide integra. Quo
tempore floruerit ex actis conſtat.

14 Maii.
quo die eſt
Vſuardus ha-
bet. Ado aut
Nonis Iunij.

Anglia ſan-
ctorũ viro-
rum ferax.

Cum gens Anglorum ſub fidei iugum, beatiſ-
ſimi Pontificis Gregorij ſtudio, miſſa fuiſſet,
& eius ſuffragatibus meritis, præ multis na-
tionibus ſanctorum virorũ ferax, & fertilis impro-
mis eſſe cepiſſet, quorum doctrinis tanquam lu-
minibus quibuſdam hominũ pectora obcecata il-
luſtrarentur; inter illos etiam ſanctũ Bonifacium,
ceu Luciferum quẽdam, ceteris ſyderibus illuſtri-
orem edidit. Is verò magna parentum cura educa-
tus, magnarum quoque virtutum, pro ætatis inco-
mento, factus eſt ſtudioſus. Et quidem cum adhuc
puellus eſſet, ſi quem fortaliſis ſue Clericũ ſue ſe-
cum audiſſet diuini verbi notiã adferentem, non
quanũ ea permitteret ætas, ſecũ expẽdere ſolebat.
quidam indẽ ad ſuos uſus & profectus accõ-
dare poſſet. Cumq; eiufmodi meditatione diuina
na ad ſuperna & cœleſtia appetenda ſe erigeret, pa-
tri aperuit mentem ſuam, orans vti nẽ de eſſet pro-
poſito ſuo. Vt verò audiuit iſthac pater, primo que-
dem obſtupuit: deindẽ eum obiurgãs nunc natus
nunc blãdimentis, ad mũdi huius curas conatũ
pertrahere: & vt animum tenerũ faciliũ à ſerue-
tia deduceret, promiſit ſe eum, poſt obitũ, omni
facultatũ & prædiorum ſuorũ hæredem ſcripſit.
At puer ſanctus iam virtute diuina plenus, qui

Pater eũ re-
trahit à vita
monaſtica.